

Валюша

Олександр Мінович

В кінці 70-х років минулого століття молодь Радянського Союзу попала під "тлетворное вліяніє Запада". Такий штамп виходив од кремлівських ідеологів. Справді: американські джинси, "Бітлз", "АББА", "Боні-М" заповнили тоді мозок радянських молодих людей, стали брати верх над комуністичним маразмом. Футболка чи сумка з іноземними написами була атрибутом стилю й належністю до тих, хто вміє жити краще.

Саме в цей час у нашу країну стали завозити кольорові поліетиленові пакети із зображенням відомих закордонних співаків, музикальних груп, а часто просто тільки з їх назвою. Пакет носили в руках, як дамську сумочку. З ним ходили на танці, в кіно, в гості, гуляли по вулицях. Його берегли, не клали чогось важкого, щоб краще й довше зберігався, клеїли-ремонтували, коли він рвався. Пакет коштував добрих грошей, далеко не всі могли його дістати. В магазинах він не продавався. Треба було мати блат, щоб його купити. Для багатьох він був мрією, предметом заздрощів.

У жіночій бригаді ізолювальників працювала сімнадцятирічна дівчинка Валюша, яка дуже любила ходити в міський парк на танці й мріяла якось дістати пакет із фотозображенням групи "АББА".

На танцях модні дівчата ставали в коло й танцювали "шейк", в середину кола ставили свої пакети, як символи своєї успішності, своїх немалих можливостей.

Валюша була дуже гарненькою дівчинкою-лялечкою. Підстрижена під "мальчика", зі стрункими ніжками, в короткому платтячку – вона зводила з розуму всіх хлопців. Але переваги не давала нікому. Здається, жила одними танцями, хоча це не заважало бути їй дуже працювитою.

На початку літа в бригаду підкинули на допомогу двох зеків-хіміків. Це ті, що вже відсиділи в тюрмах і колоніях частину свого строку. Їх селили в спеціальних гуртожитках із міліцейським наглядом. Посилали на будівельні роботи.

Міша Фікса займався в бригаді влаштуванням риштовок, на які вилізали дівчата, аби ізолювати труби, що високо піднімалися над землею.

Фікса мав років із двадцять п'ять, більшість яких провів по тюрмах за злочинство й бійки. Був весь у зеківських наколках, мав гнилі зуби, говорив, вставляючи в мову жаргонні словечка. Віяло від нього агресією.

А як не брати те все до уваги, то можна було б сказати, що він був ще так – "нічого собі". Мускулястий, засмаглий від щоденної роботи на сонці.

Валюша впала йому в око з першого дня роботи в бригаді. Він всіляко намагався привернути її увагу, але робив це марно.

Хтось підказав Мішці, що Валюша мріє про пакет із улюбленою групою.

І він його дістав. Де взяв – невідомо, але приніс і при всіх подарував дівчині.

Та зраділа подарунку. Аж стрибала від задоволення.

Фікса підходи знав. Виждав до вечора й запросив Валюшу піти з ним в парк прогулятися. Дівчина, прийнявши подарунок, по простоті душі відмовити не змогла.

На другий день Валюша прийшла якась зажурена, трохи наче змарніла. На розпитування не відповідала. Що там було між нею й татуйованим кавалером на прогулянці – ніхто так і не дізнався, але Фікса почав відноситися з того часу до дівчини, мов до своєї власності. Дозволяв собі відверті приставання, напускну грубість, ревниво перехоплював погляди інших чоловіків. Видно було, що межу між ним і дівчиною було перейдено.

В обідню перерву Фікса відводив дівчину далеко за великі баки-цистерни, які височіли на території будівництва.

Валюша поверталася звідти з припухлими губами, ніяковіла від чужих поглядів. Фікса ж приходив із масними очима, вдавав із себе героя.

Побачивши, до чого йдеться, дівчата вирішили поговорити з Валюшею.

– Шо ти робиш, Валю?.. Схаменися, поки не пізно!.. Не встигнеш зоглянутися, як він знову піде в тюрму. Дивись, а то ще й у карти тебе програє!.. Не губи своєї молодості!.. – вмовляли вони.

– Запізно вже... Та й боюся я його... Сказав, що коли кину, то вб'є... А може він ще виправиться?.. Мені здається, що він в душі добрий.

Що тут було робити? Спостерігали жінки мовчки, ждучи, що воно дальше буде.

Тим часом Фікса перестав зовсім звертати на всіх увагу, підкоряв дівчину на очах. Інколи став говорити з нею наказним або грайливим тоном, заставляв щось подати чи принести.

Правда, подарував їй золоті сережки й кулон.

Пройшло ще декілька днів, і на будівельну площадку нагрянула міліція. Приїхало їх п'ятеро. В невеличкому автобусі із закритими вікнами. Всі здоровезні на вигляд, із нахабними очима.

Забрали Фіксу в автобус. Відвезли за баки. Хтось чув, як нещадно й довго його били, як він страшно кричав.

Через годину привезли назад. Скинули коло бетонних плит і сказали, щоб ніхто не підходив, нехай відпочине, а вони незабаром за ним повернуться.

Як тільки автобус від'їхав, до Фікси нагрянули його дружки. Такі самі, як він, в тюремних наколках. Розмова у них була жорстокою.

Звинуватили дружки Фіксу, що не видержав він міліцейських побоїв, здав їх:

– Ти чо, Мішаня, здав нас ментам? Не міг і години протриматися? Слабак!

– Ви ж самі бачили – мусора мене ледь без печені не оставили... Шо я міг?.. Та й не сказав нічо такого, про вас ні слова, про себе тільки.

– Сматрі! Счас ані приедут – все буде ясно. Загребуть нас – спросім з тебе по-серьозному, чікається не будем!.. Но атвет всьо равно придьотся держать. Заплатиш!

Виявляється почистили дружки разом з Мішанею багату хату, звідки й взяли золоті сережки, кулон і злощасний пакет із малюнком групи "АББА".

Фікса обіцяв загладити свою вину, казав, що до віку буде в боргу у своїх корешів.

Коли зайшло в них за борг, перешли на шепіт. Щось почали погрожувати-вимагати від Фікси. Той просився й молився, щоб не вимагали з нього того, чого хочуть. Але дружки були невблаганні. Суворо стояли на своєму. Врешті-решт Фікса здався й покликав до себе Валюшу.

Говорив із нею погрозливо, різко, настійливо.

Валя слухала й плакала. Довго на щось не згоджувалася, вмовляла Фіксу. Потім скорилася, покірно пішла за баки.

За нею, хтиво кривляючись, посунули троє дебелих урків.

– Ех, Валюшо, Валюшо, і навіщо був здався тобі той клятий пакет!.. – почулося від когось із жінок. Інші стояли, мов приречені, не знаючи, що робити.

Раптом із-за рогу знову показався міліцейський автобус. Дружки Міши Фікси кинулися навтьоки.

Жінки-ізолювальниці полегшено зітхнули. Обійшлося...